

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság Szegeden, 2014. március 12. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T :

A testi sértés büntette és más bűncselekmény miatt **az I.rendű vádlott és társai** ellen indított büntetőügyben a **Kecskeméti Törvényszék** 2013. október 1. napján kihirdetett **2.Fk.140/2013/27.** számú nyilvános tárgyalás alapján hozott ítéletének az I. rendű, a II. rendű és a IV. rendű vádlottakra vonatkozó részét **megváltoztatja** az alábbiak szerint:

A szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztésére az I.rendű vádlott neve, mint **I. rendű vádlott** vonatkozásában került sor, míg a IV.rendű vádlott neve, mint **IV. rendű vádlott** áll pártfogó felügyelet alatt.

Az elsőfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből a II. rendű vádlottat 69.876,- (hatvankilencezer-nyolcszázhetvenhat) forint, a IV. rendű vádlottat 51.000,- (ötvenegyezer) forint megfizetésére kötelezi.

Egyebekben az első fokú ítéletnek az I. rendű, a II. rendű, a IV. rendű vádlottakra vonatkozó részét helybenhagyja.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költségből az I. rendű vádlottat 12.000,- (tizenkettőezer) forint, a II. rendű és a IV. rendű vádlottakat személyenként 7.660,- (hétézer-hatszázhatvan) forint megfizetésére kötelezi az állam javára.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S :

Az elsőfokú bíróság **az I. rendű vádlott** bűnösségét az 1978. évi IV. törvény 271. § (1) bekezdésébe ütköző társtettesként elkövetett garázdaság vétségében és ugyanezen törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntetében állapította meg. Ezért halmazati büntetésül 10

hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett fk. fogházbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy az I. rendű vádlott pártfogó felügyelet alatt áll.

A II. rendű vádlott bűnösségét az I. rendű vádlottéval egyezően állapította meg, a II. rendű vádlottat halmazati büntetésül 8 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett fk. fogházbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy a II. rendű vádlott pártfogó felügyelet alatt áll.

A IV. rendű vádlott bűnösségét az 1978. évi IV. törvény 170. § (1) bekezdésébe ütköző és a (6) bekezdés I. fordulata szerint minősülő társtettesként elkövetett testi sértés büntetében állapította meg, ezért 8 hónap, végrehajtásában 2 év próbaidőre felfüggesztett fk. fogházbüntetésre ítélte. Megállapította, hogy az I. rendű - helyesen IV. rendű - vádlott pártfogó felügyelet alatt áll.

Az I. rendű vádlottat 74.003,-, a II. rendű vádlottat 81.876,-, a IV. rendű vádlottat 39.000,- forint, I., II. és IV. rendű vádlottat egyetemlegesen 187.732,- forint bünygyi költség megfizetésére kötelezte.

Az első fokú ítélet ellen fellebbezést jelentett be:

- az ügyész az I. rendű, a II. rendű és a IV. rendű vádlottak terhére a fogházbüntetés, valamint a végrehajtás felfüggesztése próbaidejének hosszabb tartamban történő megállapítása,
- az I. rendű vádlott (a fellebbezés okának és céljának megjelölése nélkül),
- az I. rendű vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a büntetés enyhítése,
- a IV. rendű vádlott védője elsődlegesen felmentés, másodlagosan a testi épség elleni bűncselekmény minősítésének megváltoztatása, annak súlyos testi sértés büntetékénti minősítése, harmadlagosan a kiszabott büntetés enyhítése végett.

Az ítélet a III. rendű terhelt vonatkozásában első fokon jogerőre emelkedett.

A Szegedi Fellebbviteli Főügyészség átiratában, majd a nyilvános ülésen jelen lévő ügyész perbeszédében a vádlottak terhére bejelentett fellebbezést azonos tartalommal fenntartotta. A tényállás kisebb mértékű kiegészítése mellett I., II. és IV. rendű vádlottakkal szemben azt indítványozta, hogy a másodfokú bíróság a fogházbüntetés, valamint a felfüggesztés próbaidejének tartamát súlyosítsa, Fkf.I.566/2013/5.

helyesbítse azt az ítéleti rendelkezést, mely az I. rendű vádlottat a végrehajtás felfüggesztése vonatkozásában II. rendű vádlottként jelölte meg, továbbá a Be. 258. § (2) bekezdés e) pontjára figyelemmel a szabadságvesztés végrehajtásának elrendelése

esetére rendelkezzen a feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontjáról.

Az I. rendű vádlott védője a nyilvános ülésen az I. rendű vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezést pontosította. Azt - tekintettel arra, hogy az I. rendű vádlott a garázdaság vétségének elkövetését beismerte - kizárólag a testi épség elleni bűncselekmény vonatkozásában tartotta fenn. Álláspontja szerint az I. rendű vádlott tagadó vallomásával szemben kizárólag (név) tanú terhelő vallomása áll. A többi tanú I. rendű vádlott cselekvőségére ellentmondásosan nyilatkozott, illetve akként vallott, hogy nem látták pontosan a történeteket. Ezért az életveszélyt okozó testi sértés büntette miatt emelt vád alól védence felmentését kérte.

Másodlagosan azt indítványozta, hogy az I. rendű vádlott e cselekményét a másodfokú bíróság súlyos testi sértés büntettének minősítse tekintettel arra, hogy az I. rendű vádlottnak még az eshetőleges szándéka sem terjedt ki az életveszélyes sérüléssel járó eredményre. Utalt arra, hogy maga a sértett sem tudott a már meglévő betegségről.

A minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezésre tekintettel az I. rendű vádlottal szemben kiszabott büntetés enyhítését, azaz rövidebb tartamú szabadságvesztés kiszabását, valamint a felfüggesztés próbaidejének a mérséklését is kérte. E körben az időmúlásra, az I. rendű vádlott büntetlen előéletére és arra hivatkozott, hogy a garázdaság vétsége tekintetében megbánó magatartást tanúsított.

A II. rendű vádlott védője a védence terhére bejelentett ügyészi fellebbezés ellenében az első fokú ítélet helybenhagyását indítványozta arra figyelemmel, hogy a II. rendű vádlottnál számba vett enyhítő körülmények túlsúlyban vannak a súlyosító körülményekkel szemben. Arra is hivatkozott, hogy a II. rendű vádlott a bűncselekmények elkövetését bűnösségére is kiterjedően beismerte.

A IV. rendű vádlott védője fellebbezésének irányát és célját lényegében az I. rendű vádlott védőjével egyezően adta elő. A felmentés körében arra hivatkozott, hogy nincs minden kétséget kizáró módon bizonyítva az, hogy a IV. rendű vádlott a testi épség elleni bűncselekményt elkövette. A minősítés megváltoztatására irányuló fellebbezésnél kifejtette, hogy álláspontja szerint nincs bizonyítva az, hogy a vádlotti magatartás és a sérülés között ok-okozati összefüggés áll fenn, hiszen az orvosszakértői vélemény szerint a sértettnek vele született vese-elégtelensége volt.

A szabadságvesztés tartamának enyhítését arra tekintettel kérte, hogy a fiatalokú vádlottak esetében a büntetés kiszabása csak mint ultima ratio jöhet szóba. Ezen kívül sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság a IV. és a II. rendű vádlottat azonos tartamú büntetésre ítélte annak ellenére, hogy a II. rendű vádlottal szemben halmazati büntetést szabott ki. Ezáltal álláspontja szerint sérült az ítélet úgynevezett belső arányossága.

A másodfokú bíróság a fellebbezéseket minden irányban alaptalannak találta.

A másodfokú bíróság a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva - a Be. 349. § (1) bekezdésében írt korlátok között - a fellebbezésekkel megtámadott ítéletet az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a perrendi szabályok maradéktalan betartásával folytatta le, amelynek során figyelemmel volt a fiatalkorúakra vonatkozó különleges eljárási szabályokra is. A bizonyítékok mérlegelésével megállapított tényállása döntően megalapozott, az a Be. 352. § (1) bekezdés a) pontja szerint eljárva az iratok alapján csak kis mértékben szorult helyesbítésre, illetve kiegészítésre:

Az első fokú ítélet 4. oldal 3. bekezdésében írt dátum helyesen 2011. **szeptember 4.** napja.

Ugyanitt a 4. bekezdésben az I.rendű vádlott helyesen I. rendű vádlott.

Az indokolás 12. oldal 3. bekezdéséből a tényállásba utalja a 2. mondat azon megállapítását, hogy „egy disco előtti területen, közösségi rendezvény idején történt a bántalmazás, a helyszínen többen tartózkodtak kint (és amúgy is állandó jövés-menés volt), így reális lehetőség volt arra, hogy a cselekményt mások észleljék és az bennük felháborodást, vagy akár riadalmat keltsen”.

A testi épséggel kapcsolatos tényállásba utalja az ítélet indokolásának 10. oldal 6. bekezdését, valamint a 7. bekezdésnek a szakértői véleményen alapuló azon megállapítását, hogy „a sértetti vese meggyengült állapotában is olyan mértékű, - legalább nagyobb erejű - erőbehatás által sérthető, ami szokásosan egészséges szervezetű sértett esetén is elegendő hasonló sérülés okozásához”.

E tényállás részt kiegészíti azzal, hogy a sértett sérüléseit nagy erejű, tompa erőművi behatások okozták, amelyek megfelelhetnek a vesetájék többszörös megrúgásának.

Fkf.I.566/2013/5.

A tényállás 5. oldal 3. bekezdését viszont az ítélet indokolásába utalja, mert a vádlotti tudattartalomra levont következtetések nem ténymegállapítások, hanem az indokolásba tartozó jogi következtetések (BH 2005.167. és BH 1998.526.).

Az így kiegészített és helyesbített tényállás teljes mértékben megalapozott és irányadó volt a másodfokú felülbírálat során. A részbeni megalapozatlanság a rendelkezésre álló iratok alapján kiküszöbölhető volt, illetve a helyesbítések másik része nem a részbeni megalapozatlanságot, hanem csak ítélet szerkesztési hibákat érintettek.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárást a szükséges és lehetséges körben lefolytatta. Ennek során bizonyítékként értékelte a vádlottak gyanúsítottként, illetve a nyomozás során még tanúként tett vallomásait, valamint kihallgatta mindazon tanúkat, akiktől a tényállás felderítése volt várható. Az ily módon beszerzett bizonyítékokat körültekintően megvizsgálta és logikus indokát adta annak, hogy I. rendű vádlott részbeni, illetve IV. rendű vádlott teljes tagadó vallomásával szemben miért az egyéb bizonyítékokat fogadta el. A IV. rendű vádlott bűnösségére helyesen következtetett a II. rendű vádlott, illetve a sértett azon vallomásából, mely szerint őt legalább három személy bántalmazta.

Az I. és a IV. rendű vádlott felmentése érdekében bejelentett fellebbezések a bizonyítékok értékelését támadják. Megalapozott tényállás esetén a másodfokú eljárásban nincs lehetőség a bizonyítékok eltérő mérlegelésére, ezért az ezt támadó fellebbezések eredményre nem vezethettek.

Az elsőfokú bíróság a megalapozott tényállásból helyesen következtetett a vádlottak bűnösségére és bűncselekményeiket a törvénynek megfelelően minősítette. Helyesen állapította meg azt is, hogy nem kedvezőbb az elbíráláskor hatályban lévő törvény, ezért az elkövetéskori 1978. évi IV. törvényt (régí Btk.) kell alkalmazni. Az indokolás 11. oldal 1. bekezdésének 2. mondatában azonban nyilvánvalóan elírás folytán tévesen az elbíráláskori törvény alkalmazását írja elkövetéskori törvény helyett. Ezért ezt a mondatot a másodfokú bíróság akként helyesbítette, hogy „a bíróság a Btk. 2. § 1. mondata alapján az **elkövetéskor** hatályos büntető törvényt alkalmazta”.

Az elsőfokú bíróság helyesen járt el akkor is, amikor az I. és a II. rendű vádlott azon cselekményét, hogy a szórakozóhely előtt, ahol fennállt annak lehetősége, hogy ezt más is észlelje és megbotránkozzék rajta, pofon ütötték a sértettet, társtettesként elkövetett garázdaság vétségének minősítette. Tényekből levont következtetése az indokolásból a tényállásba utalt megállapításokkal vált teljes mértékben megalapozottá. E körben helyállóan utalt az eseti döntésben foglaltakra is.

A BH 2002.421. alatt közzétett eseti döntés rámutat arra, hogy a garázdaság bűncselekménye és az életveszélyt okozó testi sértés büntette bűnhalmazatban állapítható meg, ha a másokban megbotránkozás vagy riadalom keltésére alkalmas, kihívóan közösségellenes, erőszakos magatartás a testi épség elleni bűncselekményektől elkülönülten valósul meg, ezért a két bűncselekmény halmazatát helyesen állapította meg.

A testi épség elleni bűncselekmény súlyos testi sértés büntetékénti értékelésére irányuló fellebbezések egyrészt arra hivatkoznak, hogy a vádlottak szándéka még eshetőlegesen sem irányult ilyen súlyú sérülés okozására, másrészt arra, hogy a

súlyosabb eredmény bekövetkezte nem a vádlotti magatartással, hanem a sértett sorsszerű megbetegedésével állt összefüggésben, amiről a vádlottak nem tudtak.

A vádlotti tudattartalomra az elsőfokú bíróság helyesen következtetett, amikor azt állapította meg, hogy az elkövetés módjából, azaz abból, hogy a földön fekvő sértettet nagy erővel megrugdosták a felső testén, a vádlottaknak számolniuk kellett azzal, hogy ezáltal a sértett belső szervei oly módon megsérülhetnek, hogy akár életveszélyes sérülés is bekövetkezhet. Köztudomású tény, hogy a megtámadott testtájék olyan életfontosságú szerveket rejt, amelyek sérülése életveszélyes állapotot idézhet elő.

Töretlen a bírói gyakorlat abban, hogy amennyiben a vádlotti magatartás indítja el azt az okfolyamatot, amely végső soron a sértett életveszélyes állapotát eredményezi, úgy a súlyosabb eredmény megállapítható a vádlott terhére, - függetlenül attól, hogy a sértettnek volt-e valamilyen sorsszerű megbetegedése - ha az egészséges ember esetén is alkalmas lett volna az eredmény kiváltására (BH 1997.511., BH 1996.295.).

Abban is egységes a bírói gyakorlat, hogy a bekövetkezett eredményért társtettesként felelnek az elkövetők, ha a sértettet egymás tevékenységéről tudva, akarategységben közösen bántalmazták. Nincs jelentősége, hogy több elkövető közül az életveszéllyel járó sérülést ténylegesen ki okozta. A bekövetkezett eredményre figyelemmel egységesen kell a büntetőjogi felelősségüket megállapítani (BH 2007.71., BH 2010.172.).

Mindezekből az következik, hogy az elsőfokú bíróság I., II. és IV. rendű vádlott testi épség elleni bűncselekményét helyesen minősítette társtettesként elkövetett életveszélyt okozó testi sértés büntettének, ezért az ítéletábra a bűncselekmény

Fkf.I.566/2013/5.

minősítésének megváltoztatására irányuló fellebbezéseket is alaptalanoknak ítélte.

Itt jegyzi meg a másodfokú bíróság, hogy a 61/2008. BK vélemény 2/d. pontja szerint az elkövetői alakzatra utalás megelőzi a bűncselekmény megnevezését, illetve a 3/a. pontja alapján a fordulatot arab számmal kell megjelölni.

A bűnösségi körülményeket vizsgálva, a másodfokú bíróság az I. és a II. rendű vádlott esetében nem a beismerő, hanem az - I. rendű vádlott esetében részbeni - **bűnösségre is kiterjedő** beismerő vallomását tekintette enyhítő körülménynek (56/2007. BK vélemény II/11. pontja). Ugyanezen BK vélemény II/1. pontjára figyelemmel mind a három vádlott esetében mellőzte enyhítő körülményként értékelni büntetlen előéletüket, mert az fiatalokú elkövető esetén nem értékelhető.

A BK vélemény III/12. pontja alapján nem a társas elkövetés, hanem a társtetteségben való elkövetés tekintendő súlyosító körülménynek. A személy elleni erőszakos bűncselekmények elszaporodottsága I. és II. rendű vádlott esetében a garázdaság vétsége tekintetében súlyosító körülmény, míg mind a három vádlott esetében további súlyosító körülmény a testi épség elleni bűncselekmények elszaporodottsága.

Az elsőfokú bíróság pontatlanul idézte az 1978. évi IV. törvény 120. § (1) bekezdését, mert a fiatalok vádlottak esetében a halmazati büntetés leghosszabb tartama 7 év és 6 hónap szabadságvesztés. Erre figyelemmel az I. és a II. rendű vádlottak esetében irányadó középérték 3 év 9 hónap 15 nap szabadságvesztés.

Az ítélőtábla álláspontja az, hogy a jelentős időmúlásra és a sértetti közrehatásra tekintettel, az elsőfokú bíróság által a vádlottakkal szemben kiszabott szabadságvesztés és próbaidő tartama arányos, annak lényeges súlyosítása egyik vádlott esetében sem indokolt. Ugyanakkor az elbíralt bűncselekmény - I. és II. rendű vádlott esetében bűncselekmények - tárgyi súlyára figyelemmel, ennél enyhébb büntetés alkalmazása már a büntetési célok elérését veszélyeztetné. Ezért az ítélőtábla mind a büntetések súlyosítására, mind azok enyhítésére irányuló fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte.

Rámutat a másodfokú bíróság, hogy a II. és a IV. rendű vádlottal szemben kiszabott azonos tartamú szabadságvesztés és próbaidő megállapítását az indokolta, hogy a II. rendű vádlott a bűncselekmények elkövetésekor még tizenhatodik életévét sem töltötte be (a IV. rendű vádlott épp aznap töltötte be tizenhetedik életévét), ezen kívül a II. rendű vádlott a bűnösségére is kiterjedő beismerő vallomást tett az ügyben.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy az elsőfokú bíróság mind a tárgyaláson kihirdetett ügynevezett kisítéletében, mind az írásba foglalt indokolással ellátott ítéletének rendelkező részében a szabadságvesztés végrehajtásának felfüggesztése körében az I. rendű vádlottat tévesen II. rendű, míg a pártfogó felügyeletnél a IV. rendű vádlottat tévesen I. rendű vádlottként jelölte meg. Ezért ezeket az ítéleti rendelkezéseket a másodfokú bíróság a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

Az elsőfokú bíróság pontatlanul állapította meg a II. és a IV. rendű vádlottat terhelő bűnügyi költség összegét. A költségjegyzék 2. tételszáma alatt bejegyzett kirendelt védői díj a IV. rendű vádlott gyanúsítotti kihallgatásakor jelen volt védő díjával kapcsolatos, míg a 3. tételszám alatt bejegyzett 13.500,-, illetve 7. tételszám alatt bejegyzett 4.500,- forint összegű ügyvédi munkadíj a II. és a IV. rendű gyanúsított védelmének ellátásával kapcsolatos. Ez utóbbi két összeg tehát fele-fele arányban terheli a II. és a IV. rendű vádlottat. Erre figyelemmel a II. rendű vádlottat terhelő

bűnügyi költség összege 12.000,- forinttal csökkent, míg a IV. rendű vádlotté ugyanennyivel növekedett. Mindezek alapján a másodfokú bíróság a rendelkező részben írt összegű bűnügyi költség megfizetésére kötelezte a II. és a IV. rendű vádlottat.

Az ügyészi indítvánnyal szemben az ítéletábra nem rendelkezett a feltételes szabadságra bocsáthatóság legkorábbi időpontjáról. A 2013. november 22. napján a Szegedi Ítéletábrán megtartott bírói tanácskozásán a többségi álláspont szerint az 1978. évi IV. törvény alkalmazása esetén a Be. erre vonatkozó rendelkezését - mivel az már a 2012. évi C. törvényre utal - nem kell alkalmazni.

Észlelte az ítéletábra, hogy az elsőfokú bíróság szükségtelenül hivatkozott a Be. 339. § (1) bekezdésére, mert azt nem alkalmazta.

A kifejtettekből következik, hogy az ítéletábra a fellebbezéseket alaptalanoknak ítélte, de az első fokú ítéletnek az I., II. és IV. rendű vádlottakra vonatkozó részét hivatalból is felülbírálvá, azt a Be. 372. § (1) bekezdése alapján megváltoztatta, egyebekben a Be. 371. § (1) bekezdése alapján helybenhagyta. A Be. 258. § (1) bekezdés d) pontja alapján megállapította, hogy az elsőfokú bírósági eljárás nyilvános volt.

A másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költség megfizetésére a vádlottakat a Be. 381. § (1) bekezdése alapján - figyelemmel a Be. 338. § (1) és (3) bekezdésére is - kötelezte.

Fkf.I.566/2013/5.

Az ítélet ellen a Be. 386. § (1) bekezdése alapján fellebbezésnek nincs helye.

Szeged, 2014. március 12. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.	Dr. Cserhádi Ágota sk.	Sefta Márta dr. sk.
a tanács elnöke	a tanács tagja, előadó	a tanács tagja

A Szegedi Ítéletábra Fkf.I.566/2013/5. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 2.Fk.140/2013/27. számú ítéletének az I. rendű, a II. rendű és a IV. rendű vádlottakra vonatkozó és jelen ítélettel meg nem változtatott része a mai napon jogerős és fel nem függesztett részében végrehajtható.

Szeged, 2014. március 12. napján

Gyurisné dr. Komlóssy Éva sk.
a tanács elnöke